

Ungdómurinn er álit okkara

-Veruliga virði og veruliga ognin í landi okkara er ungdomur okkara. Hann er framtíð okkara, og tað er í hesa framtíð vit skulu gera størstu iløgurnar segði Steingrímur Niclassen, skúlastjóri m.a. í røðu síni á fólkafundi í Klaksvík á Norðoyarstevnu. Vit prenta røðu hansara. Myndirnar eru frá hátíðarhaldinum í Klaksvík, har skótar, hornorkestur, kór og Norðoya Fornminnissavn luttaka.

Gott fundarfólk – góðu stevnugestir – góðu norðoyingar!

Fari fyrst at frambera eina tøkk, at mær varð sýndur tann heiður at siga nøkur orð á landsins fyrstu stóru summárvænnu – Norðoyastevnu!

Og mær rann í huga frásagnir frá tí ríku tíð í søgu fólks okkara – tíðina, vit kalla fólkafundartíðina –

*tá fólkid til fundar fór
og landinum trúskap svór –
tá loysnaði tunguband –
tey kvóðu um fólk og land
og mintust á farna tíð –
tá tjóðin var fræls og frí –
tá livdi og læt um heyg –
og andin mót hæddum fleyg !!*

Men tú varð skjótt og heldur harðliga ríptur úr tíni hugans ferð og settur aftur í

ta koldu, óbliðu og manninkandi stóðu, vit sum tjóð hava komið okkum í dag.

Tí í dag liggja vit sum tjóð í djúpum og breiðum aldudali; men tað er ikki tí fólki, ið búleikar her millum hesi hábærsligu fjøll og við hesar úthavsins veðurbardu strendur, at siga, at eftir aldudal kemur alduryggur; tað er bara ein tíðarspurningur, nær tað verður; men eg ivist onga løtu í, at finna vit okkum skjótt aftur sum fólk – sum eina tjóð – og í fylking fara til verka – allir sum ein og samdir, ber til at stytta um tíðina niðri í aldudalinum.

At farið verður undir at kanna eftir, hví vit eru komnir so illa fyri, man vera bæði rætt og rímligt, og so við teimum kannarúrslitum, ið komið verður til, í huga at ansa okkum betri í framtíðini! Men tað ber onga leið at vit tjakast um, hvør ið skuldina eigur. Fylgirnar mugu vit bera – allir føroyingar sum ein – øll tjóðin – so nífvandi tungar tær enn tykjast at vera.

Tí tær eru bara rokningar fyri tað stóra gildið, tjóðin øll var í í 80unum! Tá var einki ovboðið!

Sum einstaklingar vunnu vit okkum gull, og vit vunnu okkum eyð – men lítið av fedranna anda – sum stóra fólkaskald okkara, Mikjal á Ryggi kvæð fyri mongum árum síðani; men sum tjóð eri eg bangin fyri, at vit fóru fyri bakka í hesum árunum og tað fer at taka drúgva tíð at koma á fótur aftur, um vit taka ikki annað skinn um bak!

Tað hevur ongantíð verið lætt at lívbjarga sær í Føroyum – allar ferðir vóru vandaferðir, bæði á sjógvi og landi, – forfedrar okkara fórust á sjónum og fullu í björgum í stórum tali í dagliga strevinum at halda neyðini frá durum. Men kortini fingi vit frá teimum ein dýran arv – tað var okkara kæra fosturland – okkara móðurlandsjörð! Og henda arv skulu vit ikki lata fremmandum, fyri at vit kunnu liva ein dag longri av útlendskari náði.

Nei, tá eiga vit allir føroyingar at taka undir við Trónda í Gøtu, tá ið Jóan Petur uppi í Trøð í Trøndarkvæði sínum letur hann siga:

Steingrímur Niclassen, skúlastjóri

*Landið vit her búgva í
og fedrar várir áttu,
geva vit ikki Ólavi kongi
bæði við jørð og smáttu.*

Gulltíðin er farin – og henni er ikki at leingjast eftir – hon var loynbrá, ein hvørvisjón; men figgjarligu trupulleikarnir frá teimum døgum og ótryggleikin og óttin fyri framtíðini hanga sum myrk óveðursskýggj yvir okkum í dag.

Tað er sum tað stendur í Einars rímu:
*Frammi á teirri sævarbylgju
tað brennur sum bálaeldur;
ikki skulu vit lívið láta,
so leingi sum Ormurin heldur;*

tí, er tað enn so, at í hjørtum okkara býr langtan til veruligt frælsi, so eiga vit at rista ómegdina av okkum og bjóða okkum at búleikast sum veruligt fræls tjóð.

Frælsi fyri tann einstaka at búleikast í einum frælsum og frium landi, har hvør hevur frítt at trúgva, tala, skriva og virka. Í einum samfelag, sum altíð

-Mær tykir, at vit føroyingar standa í dag á einum vegamóti og skulu velja - ja, verða noyddir at velja - um vit vilja kennast við, hvørji vit eru og liva hareftir - ella geva okkum upp sum uppgávufólk til frammandar.